

налъ да очѣква отъ тѣхъ спасението си; той билъ готовъ да иде всѣкаде, кадѣто тѣ поискать да го заведѣтъ; отъ тѣхъ зависело произнасянето на думата „*республика*“, и ако тѣзи дума на сжщия часъ не би преминала въ работа, то поне, послѣ Вареннското пжтешествие, никоѣ не би помислилъ да нарѣче адвокатитѣ на республиката, мѣчтатели и утописти. Съ едно слово, до пжтешествието на кралѣтъ въ Вареннъ, народѣтъ подозрѣвалъ кралѣтъ въ неискренность и чувствувалъ неопредѣленно безпокойствие; послѣ пжтешествието не останали никакви подозрѣвания и неопредѣленното безпокойствие ся смѣнило съ твърда увѣренность. Всичкия народъ въ нѣколко часъ проживѣлъ цѣли десетолѣтия отъ историческа опитность; той видѣлъ, че трѣбва да ся избѣре едно отъ двѣтъ; или революцията, или стария порядѣкъ. Рубиконѣтъ билъ преминѣтъ, и Лудвигъ XVI, доведенъ отъ Вареннъ въ Парижъ, станалъ въ всичкитѣ отношения, плѣнникъ на политическитѣ си противници.

XXIII.

Кралѣтъ билъ върнатъ въ Парижъ на 25 Юний 1791 г., а кралската власть въ Франция била унищожена на 10 Августъ 1792 година. Между тѣзи двѣ събития минало по много отъ година, и презъ това време кралъ ся считалъ сжщия